

POSTANOWIENIE

30 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 lipca 2024 r. w Warszawie

zażalenia K.W., W. T., P. W. i P. W.1

na postanowienie Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., I CSK 151/24,

w sprawie z powództwa C. W.

przeciwko K. W., P.W., J. W., W. T., P. W.1, Gminnemu Ośrodkowi Pomocy

Społecznej w S., Skarbowi Państwa - Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń

Społecznych jako Likwidatorowi Funduszu Alimentacyjnego

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

W dniu 25 kwietnia 2024 r. Sąd Najwyższy w sprawie I CSK 151/24 odrzucił skargę kasacyjną pozwanych K. W., P. W., W. T. (poprzednio W.) i P. W.1 od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 20 czerwca 2023 r., (V Ca 709/22).

U podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że skarga została wniesiona po upływie dwóch miesięcy od dnia doręczenia stronie skarżącej orzeczenia z uzasadnieniem (art. 398⁵ § 1 w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Pozwani K. W., P. W., W. T. i P. W. reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika wniesli zażalenie na to postanowienie domagając się jego uchylenia i przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 112 k.c. i art. 115 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie co skutkowało niewłaściwym obliczeniem przez Sąd terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego jest zawarty w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący.

Postanowienie, które zostało zaskarżone przez pozwanych, nie zostało wymienione w powyżej przytoczonych przepisach, co skutkuje jego niedopuszczalnością. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2020 r., V CO 96/20, niepubl.).

Nie można zatem skutecznie złożyć zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej. Jest ono postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczegółowej regulacji prawnej, która pozwalałaby na uchylenie ewentualnie zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17, niepubl.; z 30 września 2020 r., I CZ 37/20, niepubl.; z 15 kwietnia 2021 r., V CSK 431/19, niepubl.; z 23 kwietnia 2021 r., I CSK 318/20; z 7 grudnia 2021 r., II CZ 55/21, niepubl.; z 22 czerwca 2022 r., III CZ 170/22, niepubl.; i z 24 stycznia 2023 r., III CZ 331/22, niepubl.).

Niedopuszczalność zażalenia powoduje, że Sąd Najwyższy nie może objąć kontrolą zarzutów skarżących dotyczących braku podstaw do odrzucenia skargi.

Z przytoczonych względów - na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. - orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ał]